

ODDÍLOVÝ ZPRAVODAJ

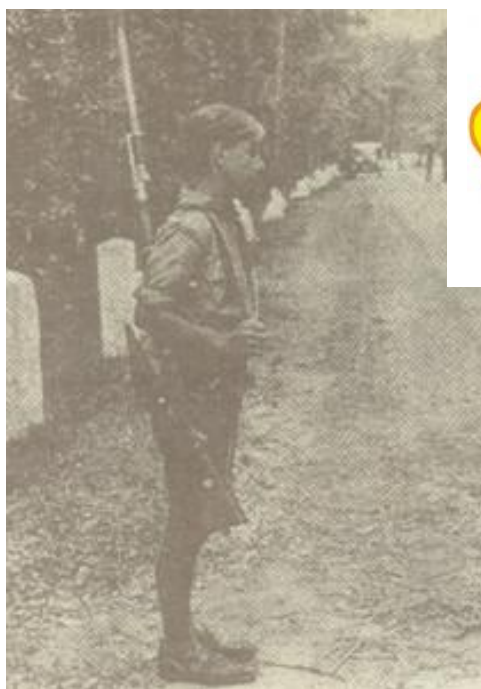
Speciální
příloha

květen

SKAUT
S. S. V.

2011

1. smečka "Vpřed" Praha 9 – Satalice

V tomto již Třetím speciálním čísle oddílového zpravodaje si připomeneme hrdinské osudy „několika“ skautů, kteří dostali svému skautskému slibu.

Skauti byli vždy vychováni v duchu hesla „**Bud' připraven!**“ k velké chvíli, kdy vlast bude potřebovat jejich pomoci.

Už v převratových dnech roku 1918 tehdy nepatrná skautská organizace prokázala platné služby a získala tak skautingu přízeň a uznání všech poctivých lidí. Při dvojí mobilizaci v roce 1938 zasáhli skauti mnohem důrazněji, protože se jejich řady rozrostly do desetitisíců. Němečtí okupanti se v roce 1940 pokusili skautskou organizaci a myšlenku zničit, ale marně. K velikému úžasu veřejnosti nastoupili na své místo ve dnech revoluce tisíce hochů a děvčat k pracím nejrůznějšího druhu. Až o tom jednou vyjde kniha, bude jistě velikým překvapením a důkazem, jakou jsme měli „kdysi“ odhodlanou a vlastenecky vedenou mládež.

Kamil Podlaha

Příběh první – Tři králové:

„Chlapi v kožeňácích s nadávkami táhli zajatce k nejbližšímu autu. Z křoví najednou vystoupil člověk. V každé ruce pistoli a prst na spoušti. Výstřel vyšel, jako když praskne větev. Ozval se výkřik. Jeden z gestapáků zaklel. Muž, který vystoupil z křoví, zašeptal: Nenechám tě v tom, příteli, nenechám ...“

Tak popisují Petr Kettner a I. M. Jedlička – autoři knihy Tajemství Tří králů – dramatický souboj štábního kapitána Václava Morávka s gestapáky na Prašném mostě nedaleko Pražského hradu. Bylo ráno prvního jarního dne roku 1942, kalné, ještě docela zimní. Proti přesile, které se postavil, neměl Morávek tentokrát šanci.

Věrní skautskému slibu.

Kdo byli tři stateční důstojníci zpravodajské služby, vedle kterých rychle bledne i jméno zidealizovaného hrdiny komunistického odboje Julia Fučíka? Všichni tři byli skauti, všichni prošli výchovou ve skautských oddílech – podplukovníci Josef Balabán a Josef Mašín a štábní kapitán Václav Morávek. Pracovali v domácím odboji pro výzvědnou službu československé zahraniční vlády v Londýně. Skoro tři roky odvážně bojovali s

protišpionážním oddělením pražského gestapa. S oblibou se podepisovali šifrou B + M + M – na gestapu jim proto neřekli jinak než Tři králové.

Tajemství Tří králů.

Spisovatel I. M. Jedlička, jeden z autorů knihy o Třech králich, říká: “Jeich život potvrzuje to známé – Skautem jednou, skautem navždy! Mohli válku asi docela dobře prožít někde v klidu jako úředníci. Jenže oni se rozhodli jako vlastenci, rozhodli se s nepřítelem bojovat – vysílačkou, sabotážními a výzvědnými akcemi, se zbraní v ruce. Měli mnoho statečných spolupracovníků, na které nelze zapomínat ...

Troufám si říct, že největšími hrdiny domácího odboje byli právě Tři králové“. Život Balabána, Mašina a Morávka, to je jedno veliké a nepřetržité dobrodružství. Trvalo od prvních dnů okupace až do prvního jarního dne roku 1942, kdy v přestřelce z gestapem padl na Prašném mostě poslední z nich – štábní kapitán Morávek, dodává autor.

Výstřely Pod Terebkou.

Vraťme se ještě k dramatickému příběhu Tří králů, k večeru 13.května 1941, tak, jak jej líčí kniha. V jednom malém bytě v ulici Pod Terebkou v Nuslích jsou právě Morávek, Mašín a jejich věrný spolupracovník – telegrafista Peltán. Po sedmé hodině začínají vysílat tajnou depeši do Londýna. Uprostřed vysílání je vyruší štěkot psa, potom se ozve zvonek a z chodby dolehnou vzteklé hlasy: “Ihned otevřete! Geheime Polizei !“ Peltán ještě stačil odvysílat do Londýna: “Jsme přepadeni, obklíčili nás ... „, Pak rozbil radiostanici. Za dveřmi hulákají německé hlasy. Bylo jasné, že je chce gestapo dostat živé. Mašín se rozhodl, že půjde otevřít. Je nejrychlejším střelcem a jako velitel odpovídá za to, co se stane dál ...

Zprudka otevřel a vystřelil. Zasáhl kriminálního tajemníka Mischkeho. Vzápětí se ozvala Morávková pistole. Poranil druhého muže. Vtom vystřelil jeden z gestapáků a Mašín se zhroutil na rohožku. Z pootevřených dveří držel Morávek střelbou v šachu

ostatní členy přepadové skupiny. Pak se mu vzpříčil náboj. Gestapáci se vrhli na postřeleného Mašina, vyrvali mu zbraň a zraněného odtáhli. Další se vrhli k bytu. Morávek jim ještě stačil přirazit dveře před nosem ... Následuje dramatický útek z obléhaného bytu ve třetím patře.

Morávek uvázal k noze těžké pohovky drátěné lanko od antény. Vyhodil drát z okna a hned se po něm spustil. Krvavě si při tom poranil ruku. Peltán sjel po něm. Tři patra po ocelovém lanku, to byl výkon pro akrobata.

Přelezli plot oddělující dvorek od prudké stráně a seběhli k divadlu. V oblouku zatačky přijížděla tramvaj číslo čtrnáct. Řidič trochu zpomalil. Peltán naskočil vpředu, Morávek vzadu. Zraněná ruka nechala na kovové tyči krvavou šmouhu. Průvodčí ji bezeslova oťel, popošel k řidiči a řekl tiše: „Jed', mazej!“

Nehodili se do historie.

Troufalé akce Tří králů v boji proti nepříteli docela zastiňovaly odbojnou činnost komunistů. Proto měla být v roce 1948 „nehodící se“ jména Balabán, Mašín, Morávek vymazána z naší historie. Skoro se to podařilo. Budete-li mít chuť, přečtěte si o nich knížku. Můžete se také zastavit na místě, kde padl štábní kapitán

Morávek (bohužel v současnosti je pomníček přesunut díky stavebním pracem), u křižovatky na Prašném mostě. Každý rok se zde schází lidé, aby uctili památku Tří králů.

Příběh druhý - Věra Kozáková:

V létě roku 1930 vznikl v Tanvaldě – Šumburku, kde byl již chlapecký oddíl, také první skautský dívčí oddíl, patřící do skautské hraničářské župy Riegrovy. Přišlo osm děvčat, přišla Věra. Nejmladší ze všech děvčat. Za čtyři roky po-té je Věra jmenovaná zástupkyní vůdkyně oddílu Květy Mrklasové. Oddílovou vlajku, bohatě vyšívanou se žerdí zdobenou mosazným bodcem ve tvaru lilie, přijímali tanvaldští skauti v předvečer 28. října 1923. K této významné události pozvali skauty z celého okolí. Bylo to moc slavné. Zpívali hymny, národní písně, skládali slib a posílení ve svém národním uvědomění odcházeli domů.

Věra Kozáková, nar. 21.12.1921, položila život za svobodu 8.5.1945.

Na fotografii ji vidíme vpravo se svou věrnou kamarádkou

Naposledy nesla tuto vlajku Věra

Kozáková při oslavách 28. října v osmatřicátém roce. Potom, když Němci zabrali české pohraničí, jí u sebe ukryl Ludvík Kosař. Když se pak kvapně s rodiči odstěhoval do vnitrozemí, věděli o vlajce jenom někteří. Nový nájemník domu byl Němec. Vznikla obava, aby překrásná zástava nebyla zničena. Proto hned v prvních dnech války Věra vyčkala okamžiku, kdy německý občan Bretschneider odešel na schůzi, odvážně v noci vnikla na půdu a vlajku i s žerdí přinesla domů, kde ji pečlivě ukryla.

Celou válku ji opatrovala jako oko v hlavě. Před prvním květnem 1945 ji společně s Pašou, která k nim často chodila na návštěvu, pospravily a těšily se na okamžik, kdy ji budou moci opět svobodně rozvinout.

Věra se přitom zajíkala radostí a slzami.

„Víš Pašo, nesla jsem ji naposledy před touhle válkou a první ji ponesu, až to všechno skončí. Mami pamatuješ ?“

Po válce byl slavnostně odhalen pomník obětem II. Světové války.

Je 8. květen 1945, sedm hodin ráno. Kdosi zaklepal na dveře. Přišel soused. „Kozáku jdeme!“ Otec i dcera odcházejí z domu. Mezi Žákovým a Fischerovým domem zabavují partyzáni nákladní vůz s benzínem, další skupinka až nahoře na hamerské silnici odzbrojuje ustupující Němce.

Došlo i k přestřelce, jsou i první padlí. Nad Žákovou hospodou vyvěsili Československý prapor. Přijíždějí však německé obrněné jednotky, které mají potlačit povstalce. Věra zalehla do příkopu. Vedle ní leží partyzánský velitel. „Utíkejte dolů, rovnou po silnici, zbraně nechte zde !“ rozkázal, a sám jako poslední ustupoval do lesa. Ze země se zvedá pět mužů v německých přílbách. Věra, která zapomněla, že má na krku nábojový pás, jim vběhla do pasti. „Halt, Hande hoch !“ slyší za sebou. Ze všech stran na ni míří fašistické puškami. Přibližují se. Hrůza v jejím nitru zápolí se vzdorem.

Ruce vzhůru !

Už jsou téměř u ní. Dává ruce pomalu nahoru. Vedou ji dolu k hospodě. Jeden ji strhává z hrdla řetízek, druhý zařval „partyzánka!“

Němec Walter zná jejího otce moc dobře, chodil s ním do školy a bydlí nedaleko nich. Snad se jí nic nestane. Walter však odjišťuje revolver. Teď jím namířil na Věru. Klesla na kolena. „Ne, ne!“ vykřikne. Zazní výstřel. Věra padá do trávy. Němci se stahují k Jablonci. Na hamerské silnici je klid ... Boj však zuří v lese.

Její pohřeb se stal symbolem znovu nabyté svobody

Partyzánský velitel si prostřeluje cestu k ostatním. Paní Kozáková vyběhla ven, šla hledat dceru. Brzy se o ní dozvěděla a potom už si na nic nepamatuje ...

Druhého dne 9. května vítá Praha Rudou armádu. Tanvaldští skauti opět rozvinuli překrásnou Věřinu vlajku s nablýskaným bodcem a nesli ji v čele průvodu poprvé po válce

V průvodu nejsmutnějším. Plakalo celé město.

*Pracovní tým 8.A Masarykovy základní školy Tanvald.
Za veliký kus práce při obnově pomníku jim patří dík.*

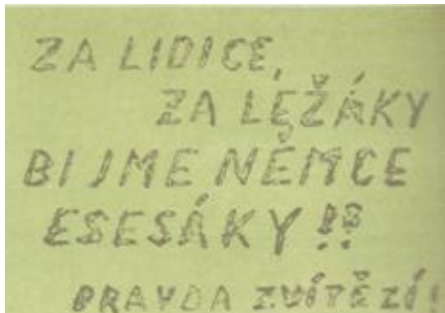
Příběh třetí – Historka z trolejbusu:

Staříčský a udřený pan mistr Ježek sedával nad hromadou sešlapaných škrpálů ve své dílničce tam na Konečné od rána do pozdního večera. Byl tichý a chudičký, jako ta příslovečná kostelní myška, ale pro nás, kluky čtrnáctileté a šestnáctileté, které i v době druhé kruté světové války lákaly daleké výpravy a cesty do neznáma, byl opravdovým dobrodincem.

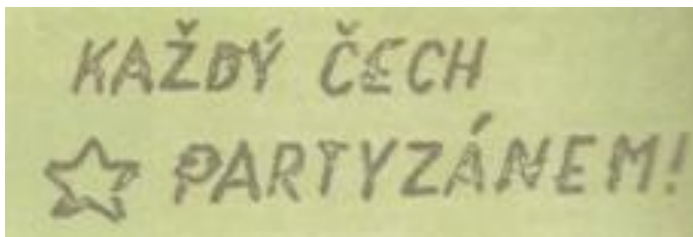
Nikdy svého zákazníka neodbyl slovy „To už nestojí za opravu“ a svým knejpem, šídlem, kladívkem a odřezky ze starých podrážek zachraňoval jediné sešlapané boty a tím i do jisté míry naše okupační skautování.

Neodmítl nás ani jednoho zimního večera roku čtyřiačtyřicátého, když jsme ho poprosili o trochu ševcovského popu do malé plechovky. Pan mistr netušil, k čemu nám to lepidlo může být dobré a my jsme mu to pověděli teprve po válce.

Bylo to takhle. Míša tenkrát „otočil“ na „kuráči“ rozmnožovací blány a barvu. Stačil nám potom už jen váleček na nudle, obrácená násadka jako rydlo, několik napínáčků a kousek staré deky, kterou jsme nasýtli barvou. Papír jsme sehnali jen balící, ale výsledek byl uspokojivý. Letáčky „Za Lidice, za Ležáky, bijme Němce, esesáky“ a „Každý Čech partyzánem“ byly na světě. A pak už jsme potřebovali kousek houbičky a ten ševcovský pop.

Trolejbusy jezdící ze Smíchova k někdejší Waltrovce, bývaly za války plné Němců v uniformách. V trolejbasech bylo k umačkání, a tak to s těmi letáčky nebylo ani nijak nesnadné a nebezpečné. Jeden z nás se s houbičkou nasycenou ševcovským popem a ukrytou v rukávu, oťrel v tlačenici o opasek některého z nenáviděných okupantů a vystoupil v nejbližší stanici. Druhý ze skautíků pak v dalším úseku využívaje návalu vytáhl z rukávu připravený letáček a skoro neznatelně se přimáčkl na němčourova záda. A výsledek? Často jsme si představovali, s jakou „radostí“ odlepují hrdinové „panského národa“ toto morální povzbuzení právě v době, kdy se východní fronta už nezadržitelně hroutila a pouhé slovo partyzán pro ně bylo postrachem.

Příběh čtvrtý – Rolf:

Všichni chlapci, kteří před druhou světovou válkou byli členy pražských skautských oddílů, jistě znali Rolfa. Nebylo nás tenkrát tolik a tak jsme se znali všichni. Rolf se jmenoval Rudolf Heřmánek a byl vůdcem pražského oddílu č. 47, který měl klubovnu ve Vršovicích.

O jeho hrdinství jsme se dozvěděli až po válce. Shromažďovali jsme materiál o skautském odboji za války a dostal se nám do ruky zajímavý spis, označený jako přísně tajný. Bylo to: V německém kriminále zemřel jiný skautský činovník, okrskový velitel ve Vršovicích – Václav Křemen. Němci po jeho smrti vrátili rodině jeho staré šaty a v jedné z jejich kapes se našel obžalovací spis, na jehož základě celou skautskou skupinu soudil lidový soud v Berlíně. Z tohoto spisu jsme se dozvěděli o činnosti Václava Křemene, Rolfa a dalších bratrů.

Bratr Křemen pověřil Rolfa, aby sestavil skautskou skupinu, která bude mít za úkol obsadit tehdejší nádraží na Vinohradech a nádraží ve Vršovicích. Z obžaloby jsem se také dozvěděl, že v roce 1941 hlásil Křemen Schiedkovi splnění úkolu. Obžaloba ještě dodává, že se sice nemluvilo výslovně o zbraních, ale že se předpokládalo, že skupiny budou ozbrojeny.

Skauti tedy splnili své úkoly, protože byli připraveni jako vždy. Bohužel se nedočkali svobody. 5. května 1945, kdy by byli mohli zahájit činnost. Gestapo zasáhlo a odvezlo všechny zúčastněné do kriminálu, odkud se již bratři Křemen a Rolf nevrátili.

Četl jsem Rolfovy dopisy z káznice. Byly plné naděje ve šťastný návrat k milovanému oddílu, bohužel osud rozhodl jinak. Po válce jsem se dozvěděl jak, Rolf zahynul. Byl v káznici Zwickau a pracoval venku. Při práci promokl, neměl se kde usušit a dostal prudký zápal plic. Tři dny ležel ve vysokých horečkách na světnici pro nemocné, pak ho dozorcí surově vyhodili, srazili ze schodů a nechali ležet v mrazu celý den na dvoře. Večer se Rolf, který měl hrozné bolesti, dovlekl do společné cely. Tam ho spoluvězni – němečtí kriminální zločinci ubili k smrti.

Nedopusť, aby se na tyto hrdiny a jiné naše vlastence zapomínalo!

Až se někdy budeš potulovat po naší krásné vlasti a narazíš-li přitom na pomníček padlých obránců naší země, zkus se na malou chvíli pozastavit.

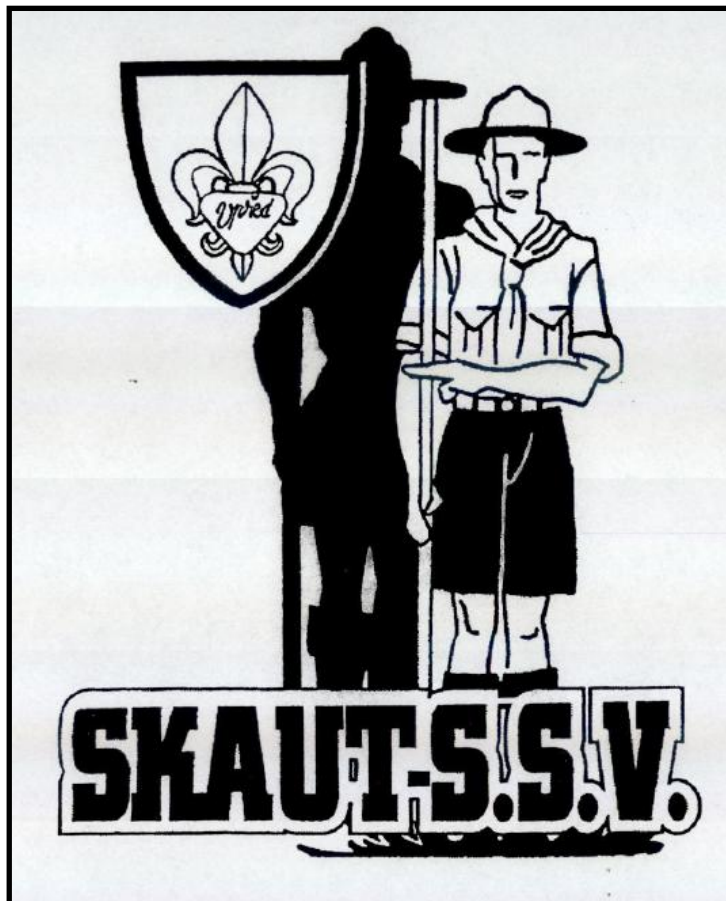
Kontakt:

vůdce smečky: Kamil Podlaha

mobilní telefon: 607 113 080

e-mail: kamil.podlaha@seznam.cz

www stránky: www.skaut-satalice.cz

Zpravodaj „VPŘED“ vydává SKAUT – S.S.V. Praha 9, pro členy 1. smečky „Vpřed“ Satalice a dále i pro rodiče, přátele a všechny ty, kteří nás mají rádi a drží nám palce!!!

Připravuje vůdce oddílu Kamil Podlaha
Technická spolupráce: Pavel Suchan
Toto číslo 6 (191)/2011 vyšlo 28. května 2011

Adresa: SKAUT – S.S.V., U Obory 15, 190 15 Praha 9 – Satalice

www.skaut-satalice.cz